

[Bertel Haarder]

den enkeltes disponible indkomst i de kolde beregninger.

Folketinget og regeringen har ikke hidtil skåret disse ting klart nok ud i pap. Man har i for høj grad indskrænket sig til ambulance-tjeneste, når det var gået galt, sådan at man først udpumpede for mange penge ved overenskomsterne, og så kom statsministeren tre måneder efter med en afgiftsbuket og sugede alle pengene op igen, hvorefter alle havde det dårligere, end de havde, før overenskomsterne blev indgået. Det vil vi undgå i fremtiden. Det må bøjes i neonlys, så alle vågner op og ser det, at hvis der blot lægges fire dyrtidsportioner oven på lønningerne den 1. marts plus lidt mere, så vil arbejdsløsheden vokse mod himlen og undergrave enhver mulighed for at realisere de ønsker om reformer og forbedringer, som vi alle har. 4 dyrtidsportioner i 1979, det betyder 40.000 flere arbejdsløse i 1980, og det betyder på blot lidt længere sigt faldende realindkomst for de lønmodtagere, der fik dyrtidsportionerne.

Lærebogen om, hvad vi skal gøre, har ikke blot venstre, men også de økonomiske vismænd skrevet. Regeringen har ikke benægtet, at en 10 pct.s konkurrenceforbedring på få år kan kurere både betalingsbalanceunderskud og arbejdsløshed, og hvis man vælger at holde betalingsbalanceunderskuddet konstant, så kan man oven i købet afskaffe arbejdsløsheden endnu hurtigere. Derved bliver samfundskagen større. Der produceres mere, hvilket er den eneste mulighed for, at lønmodtagerne kan få en større realindkomst til disposition. Regeringen ved det, men hvad gør den?

Venstres folketingsgruppe har i den plan, der sidste år blev vedtaget på gruppens sommermøde på Hindsgavl, skitseret, hvordan man gennem afskaffelse af dyrtidsregulering og indførelse af etårige overenskomster, som følger finansloven, vil gøre det lettere at få befolkningen og arbejdsmarkedets parter til at forstå de finansielle og beskæftigelsesmæssige konsekvenser og konsekvenserne for den enkelte lønmodtager, som følger af forskellige lønniveauer. Muligheden for solidarisk lønpolitik vil samtidig blive øget. Dette er venstres mere langsigtede svar på den forkerte måde, hvorpå tingene fordeles ved overenskomster og lovgivning her i landet.

Så meget om det.

Om det andet problem, de store summer i ATP-fonden, som der ikke er nogen reel dækning for – de er lige så luftige som pengene i den sociale pensionsfond – om disse penge vil venstre i dag bringe til forhandling et helt konkret forslag, som løser problemet, og som samtidig mærkbart vil øge lønmodtagerinvesteringerne og dermed sprede ejendomsretten. Bemærk venligst, at selv den mindste lønmodtager kan være med, kan investere det samme beløb som alle andre, og han skal ikke afstå fra noget aktuelt forbrug. Han kan oven i købet også vælge at lade være og lade pengene stå i ATP-fonden og dermed forbedre sin pension siden hen.

Vi vil ikke tage noget fra nogen. Vi giver bare en valgmulighed, som ikke findes i dag. Vi laver en mekanisme, som vil fremme en spredning af ejendomsretten, uden at det på nogen måde kræver af krav, vi hele tiden har stillet om, at det skal være frivilligt såvel for den enkelte som for virksomheden. Vi vil ikke have noget trukket ned over hovedet på hverken virksomheder eller lønmodtagere. Tingene skal have lov til at gro nedefra. LO kan oven i købet lave deres fond, hvis de vil – det har de jo kunnet i mange år – hvis de da ellers kan overtale nogen til at sætte deres penge i den. De kan bare ikke tvinge nogen til at give fonden penge.

Hvis regeringen ikke vil overveje venstres forslag, og hvis andre partier ikke vil overveje venstres forslag, så er det for al eftertid slået fast, at socialdemokratiet og de øvrige partier ikke er interesseret i at sprede ejendomsretten, men at socialdemokratiet tværtimod ønsker at centralisere og koncentrere ejendomsretten på så få fondsbestyrelses hænder som muligt, helst kun én.

Regeringen vil tvinge lønmodtagerne til at lade LO-fonden investere deres penge. Venstre vil lade dem selv bestemme, om pengene skal investeres enkeltvis eller i fællesskab med andre. Regeringen vil trække en bestemt model ned over hovedet på både lønmodtagere og virksomheder. Venstre vil lade tingene gro nedefra. Tilmed er venstres forslag både mere demokratisk og lighedsorienteret – for nu at bruge sprogbogen fra U 90 – end regeringens ØD-forslag, fordi der er det samme beløb til rådighed for alle, og fordi man ikke skal afstå fra aktuelt forbrug for at kunne være med i lønmodtagerinvesteringer.